

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 3 | 1. FEBRUAR 1936 | 85. AARGANG

VÆRER DERFOR FULDKOMNE.

Tale holdt i Salt Lake Tabernakel den 5te April 1935, af Præsident *Rulon S. Wells* af de Syttis Raad.

(Fortsat fra forrige Nr.)

I alt, hvad jeg har sagt, og i Særdeleshed i, hvad jeg har læst fra Guds aabenbarede Ord, er Guds Plan med Hensyn til Menneskeslægten klart som Dagen; nemlig, at vi maa blive fuldkomne, ja, ligesom vor Fader i Himmelen er fuldkommen. Men hvilket overmaade Foretagende og hvilket farligt Eventyr er det ikke for Menneskeslægten at have Kundskab om Godt og Ondt og være begavet med Frihed til at handle i Overensstemmelse med vor egen frie Vilje!

Jeg har læst om Farerne paa Havet, og jeg har beundret de modige Sejlere og Forskningsrejsende, som begav sig ud i det store ukendte — det umaadelige og da endnu ej kortlagte Ocean. Disse tapre og frygtløse Mænd var mine Barndomshelte. Hvorledes de kæmpede mod Vind og Vejr og Bjerge af Is, for ikke at nævne noget om Mytteri iblandt det oprørske Mandskab, hvilke søgte Sikkerhed i at vende hjem til deres Fædrelands Strande!

Men disse Vovespil og Farer er som intet at sammenligne med dem, som et Menneske møder, naar han søsætter sin Farkost og hejser Sejl for at foretage Rejsen paa Livets Hav. »At ro sin egen Baad«, er en ædel Gerning. At have

Handlefrihed og Kundskab om Godt og Ondt vilde være ganske enkelt, om der ingen Modvind fandtes, men Djævelen kom ogsaa med alle sine Fristelser, Tillokkelser og vildfarende Usandheder for at faa Menneskene til at synde og drage dem væk fra Gud, thi, som allerede sagt, der maa være Modsætning, altsaa vor Opgave er at udøve vor frie Vilje og vælge mellem Godt og Ondt, hvilket vi kan gøre formedelst den Kundskab, vi besidder. Men »liden Kundskab er farlig«, siger Poeten: »Drik dybt, eller smag ikke af den pieriske Kilde«.

For at faa et klart Begreb om de Farer, som truer vort Livs Erfarenheder, lad os for et Øjeblik betragte den Skade og Ødelæggelse, som Menneskeslægten har gennemgaaet som Følge af Striden mellem de gode og onde Kræfter. Kommer ihu, hvorledes Abel blev myrdet af sin Broder Kain og den Almægtiges Forbandelse. Kommer ihu Verdens Ugudelighed paa Noahs Tid:

»Og Herren saa, at Menneskets Ondskab var stor paa Jorden, og at alt hans Hjertes Tankers Paafund var ikun hver Dag.

Da angrede Herren, at han havde gjort Mennesket paa Jorden, og det bedrøvede hans Hjerte.« (1ste Mos. 6: 5—6.

Saa stor var Ugudeligheden, at Gud ødelagde hele Slægten udenom Noah og hans Familie ved at sende dem den største Oversvømmelse, som Verden nogensinde har set.

Kommer ihu Sodoma og Gomorrah, og de uskyldige Børns Drab paa Herodes' Tid, eller Gengihs Khans Massemord, eller Blodbadet paa Hugenotterne under Bartholomæus-Natten. Kommer ihu den store Verdenskrig og de Millioner af Menneskeliv, som da opofredes. Tænk saa paa alle de Mord, Ægteskabsforbrydelser og Røverier — »kidnaping«, Indbrud, samt alt det Onde, som har sit Udspring i Gerrighed, og alle de Forbrydelser, som plager Verden, alt dette har Menneskene formedelst sin Handlefrihed i at vælge det Onde i Stedet for det Gode og fulgt Djævelens Fristelser og Bedragerier og saaledes elsket Mørket mere end Lyset. Intet Under, at Gud, som forudsaa hele det menneskelige Drama, advarede Adam for disse Farer og Prøvelser og Bedrøvelser og tilsidst Døden, thi han sagde: »Paa den Dag, du æder deraf, skal du dø Døden.«

Ugudelighed tiltager i Verden, indtil Menneskene er modne for Guds Domstime, »da alle stolte og dem, som gøre Uret, skal blive som Stub paa Ageren, og jeg vil opbrænde dem, siger Hærskarernes Herre, paa det Ondskaben ikke skal forblive paa Jorden.«

Dette er visserligen et mørkt Billede af en stor Strid, som endnu raser i Verden, og man kan nok blive slagen med Forfærdelse, om der ikke fandtes en lysere Side. Man kunde ville anklage Herren, som skabte os, for at han har drevet os ud fra sine Omgivelser og ind i en ond Verden, for at kæmpe imod en ond Fjende, selve Guds Erkefjende, vor Sjæls Modstander, med mindre han paa samme Tid styrkede os for Kampen og tilbod os den nødvendige Beskyttelse.

Men ingen behøver tro, at Gud har taget fejl med Hensyn til dette. Han har skaffet os fuld Tryghed og en sikker Rejse over Livets farlige Hav. Han gav os hellige Befalinger og advarede os for Farerne paa Vejen. Han var paa vor højre Side og paa vor venstre. Han viste os den rette Vej og advarede os for det Urette. Men han benyttede ikke Tvang. Han bad os vælge for os selv, medens hans Hensigt var at prøve os og se, om vi vilde gøre alt, hvad Herren vor Gud befaler os. Men hvad som er aller vigtigst er, at han gav os en Lods, som kendte til alle Skær og Klippeporte og Havets Bund, samt befalede Bølgerne og Vindene, og de adlydede ham.

»Thi saa elskede Gud Verden, at han gav sin enbaarne Søn, paa det at hver og en, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.« (Joh. 3: 16). Alt, hvad Herren vor Gud byder os, findes i Jesu Kristi Evangelium. Derfor er dette den sikre Vej: Tro paa den Herre Jesus Kristus; omvender eder enhver især og bliver døbte til eders Synders Forladelse, og modtager den Helligaands Gave, formedelst Haandspaalæggelse af Guds Tjenere, hvilke have modtaget Myndighed af Jesus Kristus til at udføre disse hellige Handlinger.

At tro paa ham er at vælge det Gode — at omvende sig er at forkaste det Onde. »Saa værer nu Gud underdanige og modstaa Djævelen, saa skal han bortfly fra eder. Holder eder nær til Gud, saa skal han holde sig nær til eder!« (Jakob 4: 7—8).

Dette er den rette Maade at begynde disse to guddommelige Egenskaber, »Menneskets frie Vilje« og »Kundskaben om Godt og Ondt«, med hvilke Gud har begavet os, og hvilke er bestemt væsentligt for Opnaaelsen af vort Maal — Fuldkommenhed. Dette er ogsaa Maaden, hvorpaa vi kan sikre os vore Synders Forladelse samt den Helligaands Gave, hvilken er Sandhedens Aand, som leder ind til al Sandhed, og om vi erholder den og beholder den ved at leve ret, saa skal den forvist lede os til »Livets Træ«, hvilket er Guds Kærlighed, og hvis Frugt er velsmagende, uden Sammenligning.« (Joh. 4: 14).

At opnaa disse Højder betyder Fuldkommenhed.

»Værer derfor fuldkomne, ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.«

Maa Herren føre os sikkert ind i den trygge Havn — Guds Kærlighed, hvor Fuldkommenhed raader over alt. Amen.

SORG OG PRØVELSER.

Af Ældste *Ejnar Nielsen*, Karlsgaarde pr. Sig.

Sorgen har i hvert Fald en dobbelt Opgave, nemlig: 1) at vi gennem den lærer at sætte Pris paa, naar vi har Anledning til at glæde os over et eller andet, altsaa lærer os at *nyde* Glæde, hvilket vi ved er noget af det, hvorfor vi er til, og 2) at vi derigennem udsættes paa Prøve, at det kan vise sig, om vi vil gøre Guds Vilje, om vor Tro er stærk nok til, at vi under Sorgens Tryk kan vedligeholde Tilliden til, at vor Fader leder alt til det bedste for os, og om vi saaledes er stærke nok til helt at staa paa egne Ben, saa han kan overlade os stedse større Opgaver og tilsidst give os vort eget Kongerige at regere over, ligesom Prinsen i Eventyrene.

Skal vi først se lidt paa den først angivne Opgave. — Skal vi tænke os, at et fattigt Barn, der sultent bliver sat for et godt Maaltid. Det vil utvivlsomt gøre dete Barn glad, men bliver han taget i Pleje og faar god Mad hver Dag, da vil Glæden efterhaanden afløses af en Følelse af, at det er hans gode Ret at faa god Mad hver Dag, og han vil føle sig yderst forurettet, om han en Dag ikke faar det. — Han har hver Dag lige saa god Grund til at glæde sig, som han havde den første, men han gør det ikke, fordi Glæden er blevet vanemæssig. — Vi kan ogsaa tænke paa den lyse, varme, rigtige Foraarsdag. Enhver vil sikkert have følt den Glæde, en saadan kan give os, medens en lige saa smuk Sommerdag længere hen paa Sommeren, naar vi er blevet forvænt med Lys og Varme, ikke giver os denne Glæde. Det er Vinterens Kulde, Mørke og Slud, der lærer os at nyde Glæde over den lyse Foraarsdag, og ligesaadan er det Variationerne, der giver Anledning til lysere eller mørkere Sindsstemninger hos os. — Jeg skal i denne Forbindelse nævne et Omraade, hvor vi ikke kender til Variationer, i hvert Fald ikke i større Grad. — Jeg tænker her paa Luften, vi indaander. — Den er mere nødvendig for os end dagligt Brød, men aldrig har jeg hørt nogen takke for denne Gave, den er nemlig for os som den gode Mad i ovennævnte Eksempel, en daglig Ret, uden Variationer eller Forandringer. — Var der Tider, hvor Luften

var for Eks. saa iltfattig, at vi havde Aandenød, saa skulde vi nok lære at sætte Pris paa, naar den var passende sammesat. Ud fra dette tror jeg at klarlægge, at Variationer i Glæden vil være nødvendig for os, for at vi kan *nyde* Glæden, og at Sorg er nødvendig netop for at lære Glæden at kende. — Havde vi ikke baade Sorg og Glæde, da tror jeg, at vort Liv vilde blive tomt og indholdsløst, at det vilde blive en Række »tomme, hvide Blade«, som Jenny Blicker Clausen udtrykker sig i »Farbror Frands«:

Skriv, skriv, du dejlige Liv,
skriv hvad du vil,
jeg byder dig til
for det tunge, for det glade,
kun ikke de tomme, hvide Blade.

Netop gennem Afvekslingerne mener jeg, at Livet bliver rigt og fuldt af Indhold for os, og jeg tror derfor ikke, at der nogensinde vil oprinde Perioder af længere Varighed i vort Liv, hvor vi vil være helt uden Sorg. I denne Forbindelse vil jeg gerne anføre Moses 7: 28 i Den kostelige Perle, hvor der staar: »Og . . . Gud . . . græd«. — Menneskene voldte ham Sorg. Om det lykkes os at komme saa langt i Udvikling, vil vi utvivlsomt ogsaa være stærkt bundet med Kærlighedens Baand til en mindre udviklet Skare og derigennem have Anledning til Sorg, naar vi ser dem gøre Ting, som skader dem og deres Udvikling. — Netop Kærlighed og Ufuldkommenhed bliver da den Rod, hvoraf Sorgen gror. — Havde en Moder ikke Kærlighed til sit Barn, da var det jo ingen Sorg at miste det, og har hun Kærlighed til sin Søn eller Datter, da vil det volde hende Sorg, om de kommer paa Afveje, altsaa er ufuldkomne. — Saalænge der vil være ufuldkomne Væsener til, og saa længe som der vil være Kærlighed mellem disse, saavel indbyrdes som overfor højere Væsener, saalænge vil Sorgen bestaa, altsaa stedse.

Naar man prøver en nybygget Bro, f. Eks. en Jernbanebro, saa foregaar det paa den Maade, at der køres en hel Del tunge Vægte over paa Broen, og saa maaler man, hvor meget Broen bøjer sig ned under denne Vægt, man maaler Nedbøjningen.

Naar Sorgens tunge Vægt nedbøjer vort Sind, da er ogsaa vor Nedbøjning et Maal for, hvor stærke vi er, om vi er stærke nok til at sige: Din Vilje ske. — Det er hvad jeg vil kalde den mindste Grad af Nedbøjning. Den næste vil jeg kalde det spørgende Hvorfor? Dette: Hvilke Love og Betingelser er mon ikke blevet opfyldte, at jeg skulde miste denne Velsignelse? Og tredje Grad, det protesterende eller oprørske Hvor-

for? nemlig dette: Hvad har vi dog gjort, at dette skulde ramme os?

Ingen undgaar Sorg og Prøvelser, det skulde da være den, som slet ingen Kærlighed havde, ikke engang Egenkærlighed, og Sorger kan komme paa mange Maader, vi kan miste vore Kære, vi kan have Sygdom, vore kæreste Forhaabninger kan pludselig styrte i Grus, vi kan være stillet mellem to eller flere Pligter, som Livet synes for kort til at faa opfyldt begge, vi kan være bundet af Pligter, som synes os at forhindre os i at opfylde det, som maa være Guds Vilje med os, vi kan være knuget under Arbejdsløshed eller andre økonomiske Besværligheder, eller vi kan komme ud for andre Aarsager, der forhindrer os i at opfylde Ting eller Pligter, som vi ved, vi burde.

Ja paa mange Maader kan vi blive prøvet, men lad os aldrig, selv om vi prøves, lade os rokke i Troen paa, at vor hele Færd er fulgt af en kærlig Fader, som stedse leder alt til det bedste for os. Lad os underbygge Troens Bro med kraftige Piller gennem Bøn, at ikke vor Nedbøjning bliver for stor. — Vi kan vel ofte synes, at vi netop i Prøvens Øjeblik ikke faar Svar gennem vor Bøn paa netop det, som ligger os saa stærkt paa Sinde, men hvor meget var en Broprøve vel værd, om man satte ekstra Støtter til Broen under Prøven. Jeg mener netop, at vi i Prøvens Stund skal staa ene, og støtter min Mening paa Kristi Ord paa Korset: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig.« — Ogsaa under Abrahams store Prøvelse stod han ene, fik intet Svar paa sin Bøn om, hvordan det saa skulde gaa med den Forjættelse, som netop var givet for Saras Søn. — Han havde sikkert tre svære Dage, hvor hans Tro paa Guds Løfter var under en svær Prøve men allerede længe inden den Tid havde hans Tro paa Guds Løfter og Forjættelser været under Prøve. — Ikke en saa dramatisk Prøve som den, Isaks Ofring var Indledning til, men en lang, sejg Prøve gennem mange Aar, den Prøve, som langsomt prøver at slide Troen op. — Han fik Forjættelsen, da han drog ud fra sit Fædreland, men der gik 40 Aar, før Isak blev født, og Sara var da ude over den Alder, da det naturlig finder Sted. Kunde 40 Aars barnløst Ægteskab mon ikke opslide Troen paa disse Forjættelser.

Isak og Jacob havde ogsaa den samme Prøve. De havde Forjættelsen, men maatte vente mange Aar for at kunne gøre sig sikkert Haab om at se de Slægtslinier, som Forjættelsen skulde følge.

Vi ser heraf, at disse, som Gud kalder Fyrster, ikke var uden Prøvelser, og skal vi tænke paa Job, som et Eksempel paa en Mand, som havde Prøvelser til trods for hans store

Retfærdighed. — Ogsaa Moses blev svært provet, og Guds egen Son var vel provet som ingen. — Og Faderen selv, mon ikke det var en Prøvelse for ham at se sin elskede Son, i hvem han havde Velbehag, gennemgaa de frygtelige Lidelser, ja netop en Provelse, en Prove paa hans Kærlighed til os, om den var stærk nok til, at den kunde ofre det, som var ham kærest. — Han viste Abraham, hvor svær denne Prove var, netop gennem Kravet om Isaks Ofring, og viste ham derigennem, hvor stærk hans Kærlighed var og er til sine ufuldkomne og mindre udviklede Born. — Lad os derfor aldrig tvivle paa hans Kærlighed og Hjælp, selv om Livet ikke indfrier vore kæreste Forhaabninger, og om vi synes, at Sorger og Bekymringer er det, vi har faaet mest af, men lad os tænke paa, at Guds Fyrster ogsaa havde Sorger og Provelser, og jo storre Opgaver der skal os betroes, des storre maa Sikkerheden være for, at vi ikke bryder sammen i det afgorende Øjeblik.

JØDERNE BLIVE KRISTNE I TUSINDVIS.

Fra Comorrah's Southern Cross.

Og det skal ske, at Joderne, som ere adspredte, skulle ligeledes begynde at tro paa Kristus, og de skulle begynde at samles i Landet. 2. Nephis Bog 30. Kap. 7. Vers.

Denne Forudsigelse, ytret af en amerikansk Profet 600 Aar for Kristi Fodsel, bliver nu bogstavelig opfyldt. Joderne — dem, som ere adspredte — begynder nu at tro paa Kristus.

Dette noble, gudfrygtige Folkeslag, som kun har ydet ganske enkelte Proselyter til Kristendommen i de Aarhundreder, de har været adspredt, bekender sig nu til den kristne Lære i tusind-, ja titusindvis, og i de sidste fem og tyve Aar har ikke mindre end 140.000 Joder antaget Kristendommen.

Denne Masseomvendelse af Joderne til Troen paa Jesus som Messias har ikke været en Overtalelse af de svage: Tværtimod, det har været Folk af den mere oplyste og tænkende Klasse og indbefatter mange fremragende Personligheder baade i Kunst, Videnskab og Forretnigslivet.

Jødernes Omvendelse til Jesus af Nazaret har været et af vor Tids Mirakler, ligesom Genopbygningen af Palæstina — deres Hjemland — er et andet stort og vidunderligt Værk.

For De Sidste Dages Hellige er denne Omvendelse af Joderne til Jesus Kristus særdeles betydningsfuld, endskont Antallet af Joder, som har sluttet sig til Mormonkirken, er forholdsvis lille, sammenlignet med det samlede Antal, der

er gaaet over til Kristendommen, er denne Bevægelse en bogstavelig Opfyldelse af Profetien i Mormons Bog og et Tegn til bedre Tider for Israel.

Jodernes Omvendelse har i Særdeleshed været iblandt — dem, der er adspedte, — som man ser af en Rapport fremlagt af Sir Leon Levison, Præsident for de »Hebraiske Kristnes Verdensaliance, som efter indgaaende Undersogelser skriver: Miraklernes Tidsalder er gaaet forbi. 90.000 Jøder i Ungarn alene har antaget den kristne Tro i de sidste fem og tyve Aar 17.000 i Wien alene. I Polen er 35.000 og i Rusland 60.000 Joder blevet Kristne.

Vi har ligeledes fundet, at Joder er blevet Kristne i Tyskland, Sverige og Danmark og heller ikke saa faa i England. I Amerika findes, efter en conservativ Beregning, 20.000 voksne Joder, som er Kristne.

Pastor Abraham Silverstein, Bestyrer for den »Redeemed Hebrew Mission« i Binghamton, New York, som har udtalt sig angaaende den vidtspredte Omvendelse af Joderne til Kristendommen, siger, at i Japan bor der fire forskellige Stammer af Jøder, der udgor en hel Provins i den nordlige Del af Landet. De helligholder den syvende Dag og fejrer Paaskehojtiden, de praktiserer Omskærelsen for de mandlige Medlemmer og tilbeder »Jeshuah Hammosiach« (Jesus Kristus). Resten af de jødiske Kristne er nogenlunde ligelig fordelt i de følgende Lande: Amerika, Tyskland, Frankrig, Italien og Balkanstaterne. I Balkanstaterne, siger Pastor Silverstein, har det været mit personlige Privilegium at organisere 23 Kirker, som alle er i Funktion endnu, og her har jeg døbt mange Joder.

John Stewar Conning fra New York oplyser i en Artikel »Joderne bliver Kristne«, der udkom i »The Missionary Review of the World«, at efter en paalidelig Statistiker, den velærværdige J. F. de la Roi, har 224.000 Jøder sluttet sig til Kristendommen i det nittende Aarhundrede i de forskellige Lande i Europa og Amerika.

En af de mest forbavsende Ting at lægge Mærke til i Forbindelse med Jodernes Omvendelse til Kristendommen er den Begejstring, som er lagt for Dagen af unge jødiske Lærde i at indgaa i de kristne Kirkers Tjeneste og forsoge at omvende andre Joder. Saaledes er der i Amerika, i Henhold til de nyeste statistiske Oplysninger paa dette Omraade, 700 ordinerede Præster i forskellige kristne Kirker, som er Jøder eller af jødisk Herkomst. Desforuden er der 200 andre jødiske Prædikanter, som ikke er ansat i nogen bestemt Kirke, men udforer Missionsarbejde for Forfremmelse af Kristendommen iblandt deres eget Folk.

En lignende Situation finder vi i Europa. Ifølge den ærværdige J. M. Epsteins Bog »Nutidens Jøder« er der over 250 omvendte Jøder eller Sønner af omvendte Jøder, som beklæder Præsteembeder ved Kirken i England, og mere end dobbelt saa mange, der arbejder som Lægprædikanter og Missionærer i England og de andre Lande i Europa. Videre oplyser Epstein, at paa hver eneste Søndag forkyndes Ordet om Jesus Kristus af jødiske Læber paa 600 Prædikestole i forskellige kristne Kirker i Europa. Over 350 af dem i England alene.

Sir Leo Levison henleder Opmærksomheden paa, at iblandt dem, der i den senere Tid er gaaet fra Jødedomme over til Kristendommen, er der mange med Universitetsuddannelse, Professorer, Mænd med Doctorgraden i Filosofi, Videnskab og Literatur.

Der er ligeledes mange fremragende Jøder, der uden at være døbt som Medlemmer af nogen bestemt kristen Kirke, uden Forbehold udtaler deres Anerkendelse af Jesus af Nazaret. Vi nævner følgende:

Benjamin Disraeli (Jarl af Beaconfield) — »En Moses Discipel maa med rette spørge sig selv, om alle Prinserne af Davids Hus har udrettet saa meget for Jøderne som den Prins, der blev korsfæstet.«

Rabbi Rudolf Crossman — »Vi Jøder ærer Jesus af Nazaret som vor Broder i Troen, udsprungen fra vore Lænder, opfostret ved Israels Knæ, en Lærer af store Idealer, en Prædikant, hvis Indflydelse har været og endnu er iblandt de mægtigste Kræfter for aandelig Udvikling i Verden.« — Fra Randal, The Unity of Religion, Side 156.

Rabbi Emil G. Hirch, Ph. D. — »For mig er Jesus en historisk Virkelighed, Evangeliets Jesus. Den Jesus, der forklarede paa saa herlig en Maade Principperne af jødisk Moral, er holdt i Agtelse af alle liberale Talsmænd for Judaismen. Hans Ord studerer vi, det nye Testamente er en Part af jødisk Literatur; det nye Testamente er Kød af vort Kød og Ben af vore Ben.«

Professor M. Lazarus, Ph. D. — »Jeg er af den Mening, at vi burde søge med al mulig Iver at opnaa en bestemt Forstaaelse af den store Personlighed — Jesus — og gøre Krav paa ham for Judaismen.«

Max Nordaux (berømt Kriminaljurist og Zionist) — »Jesus er Kød af vort Kød. Hvem kunde vel tænke sig at udelukke ham fra Israels Folk? Han er en Ære for vor Race, og vi gør Krav paa ham, som vi gør Krav paa Evangelie-Blomsterne, som jødisk Literatur, og ene jødisk.«

Isodore Singer, Ph. D. (Redaktør for Jødisk Konversations-

leksikon) — »Jeg anser Jesus af Nazaret som en Jøde blandt Jøderne; en, som det jødiske Folk lærer at elske. Med Glæde gør vi Krav paa Jesus som en af vort Folk.«

Rabbi Stephen S. Wise, Ph. D. (New York) — »Det er med Glæde og Stolthed, at vi af Israels Hus anerkender, agter og ærer som en af vore Brødre — Jøden Jesus.«

Dr. H. Zhittovsky — »Hver eneste Jøde burde føle sig stolt af den Kendsgerning, at Jesus er vor Broder, Kød af vort Kød og Blod. Vi ønsker at faa ham tilbage, hvor han hører til.«

Mange Kristne har lidt meget for deres Tros Skyld, Forfølgelse og Lidelser er faldet i Tusinders Lod; men Jøderne, som har antaget Kristendommen, har ofte lidt dobbelt, fordi de, skønt der er mange glædelige Undtagelser, er blevet behandlede som Udskud af deres egne uden at blive modtaget med den Broderskabsfølelse, som de burde af deres kristne, ikke jødiske Medbrødre. De har saaledes kæmpet under dobbelt Ild. Paa forskellige Steder, især i Utah, er de jødiske Kristne blevet modtaget uden Forbehold, og mange af dem har naaet frem til fremskudte Stillinger i kirkelige Anliggender.

Fru Booth, hvis Mand, Joseph H. Booth, præsiderede over Mormonkirkens Mission i Palæstina og Amenien, har udtalt sig, at en ikke ringe Interesse for Mormonismen er blevet udvist af Jøderne der, især blandt den bedre Klasse. »Mange venligsindede Jøder har besøgt vort Hjem og samtalt med vore Missionærer angaaende deres Tro paa Kristus. Fru Booth har ligeledes udtalt, at Kristus syntes at være et populært Diskussionsemne blandt Jøderne, af hvilke mange er Medlemmer af kristne Kirker. Adskillige Jøder er blevet indlemmet i Mormonkirken, endskønt det meste af vort Missionsarbejde er blevet udført i Syrien og Armenien. Ofte i de 17 Aar, vi har tilbragt i Palæstina, har Jøder besøgt Missionshjemmet og undervist vore Missionærer i det hebræiske Sprog og til Gengæld faaet Undervisning i Engelsk.

I Dag gaar den kristne Missionsvirksomhed fremad for fuld Kraft, der har aldrig været en mere frugtbar Jordbund, og aldrig et mere begejstret Korps af Arbejdere.

Resultaterne er særdeles tilfredsstillende for dem, der har optaget denne Gerning, og for Jøderne, som kommer til Erkendelse af Messias, betyder det et positivt Svar paa det Spørgsmaal, som stilledes af Mesteren selv for 1900 Aar siden: »Hvem sige Folk, mig Menneskens Søn at være?«

H. M.

Redaktionelt. 1. Februar.

MORALSK RÅD TIL NYE MEDLEMMER I KIRKEN.

—

Kjære søskende,

Vi lever i en tid med forandrede moralstandarder. Vi er vidne til en alvorlig moralsk krise omkring oss. Gamle moralstandarder opnådd gjennem århundreders erfaring blir tankeløst feiet tilside. Vi finner mange skribenter og tenkere, som forsvarer disse nye standarder. Disse nye retninger, almindelig kjent som »fri kjærlighet«, skildres av moderne diktning såvel som av kinomatografene. Den økede kjennskaj til forebyggende midler gjør, at disse nye standarder synes høist ønskelige, mens den voksende praksis av utsatte ekteskaper på grunn av økonomiske vanskeligheter synes å rettferdiggjøre deres antagelse.

Siste Dagers Helliges moral-standarder.

Som Siste Dages Hellige må vi være på vakt og faste i vår holdning overfor disse nye standarder, som i stadig stigende grad antas omkring oss. De moral-standarder, som er opsatt av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, er standarder, som må bestå, og som ikke kan forandres eller lempes uten alvorlig ulykke for oss. Jesu Kristi Kirke fremholder, at nest efter mord kommer den seksuelle urenhets fobrytelse, å berøve en kvinne hennes dyd er en forbrytelse nest efter å ta hennes liv. Der er ingen dobbel-standard, en for kvinner og en for menn. Enhver mann ventes å være så kysk og ren som den kvinne, han ber om å bli sin hustru og mor for sine barn. Både men og kvinner bydes å adlyde en enkelt moralstandard.

Hvad er umoralskhet eller synd?

Enhver kjønsforbinnelse utenfor eksteskapet er synd, — det er, overtredelse av moral-loven. Herren dømmer hårdt all forbinnelse mellem kjønnene uteom ekteskapsforbinnelsen. Av denne grunn er det ikke tillatt for en ung mann og kvinne å leve som mann og hustru før ekteskapet, enskjønt de begge kan ha opriktige hensikter til senere å gifte sig. Slike forbinnelser er syndige for Herren.

Hor er en alvorlig forbrytelse. Neppe nogen synd er så fryktelig. Utroskap i nogen form til det lovlige ekteskapsløfte enten ved mann eller hustru dømmes hårdt.

Herav antar ikke kirken lenge i sitt medlemskap nogen, som vites å våre skyldige i ulovlig kjønsforbinnelser. Kun ved ærlig omvendelse blir et feilende medlem tilgitt og tillatt

å beholde sitt medlemskap. Herren krever absolutt moralsk renhet av sine barn.

Siste Dagers Helliges syn på ekteskapet.

Kirken fremholder, at ekteskapet er en guddommelig institusjon, for det leder til hjemmet, selve grunnvolden til ordnet samfund og stabil ledelse. Det er hovedhjørnestenen i den menneskelige tilværelses tempel. Det tilbyr ubegrensede anledninger for lykkelig og fullkomment liv, hvis synden undgåes og Guds moralske lover opholdes av de menn og kvinner, som inngår deri.

Hvorfor umoralskhet danner ulykkelige ekteskaper.

To ting innkommer i et lykkelig og fullstendig ekteskap, kammeratskap og vedlikeholdelse av familien. Disse opstår fra Guds skapelses love. Et slikt ekteskap er velsignet av Gud for det medfører lydighet til hans lov. De, som ikke velger å følge guddommelig befaling og forskrift, kan ikke vente å høste den forutsagte glede og lykke. Sorg, likelse og stor anger blir deres ulykkelige lod.

Her er nogen få årsaker, hvorfor kirkens moral-standarder må bli opholdt.

1. *Å bevare slekten i dens virkelig sterkeste form.*

Tøileslos og tilfeldig kjønnstilfredsstillelse svekker den menneskelige karakter og setter den fysiske sunnhet i fare. Den fremtidige generasjon har rett til sunnt legeme og høie mentale og åndelige begavelser.

2. *Å danne et lykkelig og heldig ekteskap.*

Fri kjærlighet skaper ikke respekt og høi aktelse for det motsatte kjønn, et hovedkrav for et varig lykkelig ekteskapelig liv. Det forsømmer å berede menneskene for foreldreskapets høie ansvar, for det tar ingen hensyn til rettigheten til barn. Det frembringer personlige vaner, som er skadelig og ødeleggende for ekteskap.

3. *Å muliggjøre utviklingen av de høieste menneskelige trekk.*

Åndelig intelligens utvikles ikke hos disse, som besmitter deres legeme. Gud kan ikke la sin ånd bo i et urent tabernakel. Av denne grunn kan de, som ikke er moralsk ren, aldri vokse åndelig. Moralsk renhet er grunnvolden for all høi og tillitsfull karakter. Der er styrke i moralsk renhet.

Et råd til unge kvinner, som slutter sig til kirken.

Det vil være godt for enhver ung kvinne å ta til inntekt alt, som er sagt hittil. Hennes livs lykke og åndelige vekst avhenger derav. Fodi hun bor i misjonsmarken, ønsker jeg å si nogen ord med hensyn til hennes opførsel mot misjonærene. Det vilde være godt for henne å bli kjent med reglene, der regulerer en misjonærs opførsel imot kvinnene,

mens de er på misjonen, og å gjøre alle anstrengelser før å hjelpe ham å holde disse regler. Ved å gjøre dette, hjelper kun ham til å bli en mere dyktig misjonær.

Regler for en misjonærs opførsel mot kvinner.

Misjonæren er kalt på misjonen i den ene hensikt å forkynne Jesu Kristi gjengitte evangelium. Av denne grunn må alle andre interesser utsettes i den tid, han tjener Herren i egenskap av en misjonær. For å lede ham og hjelpe ham til å bli en mere dyktig misjonær, er visse regler lagt med hensyn til hans opførsel mot kvinner, mens han er på misjonen. De mest fremstående punkter er som følger:

1. Aldri å være alene med en kvinne.
2. Aldri å kalle en kvinne kun ved hennes første navn.
3. Aldri røre en kvinne uten for å hilse på henne.
4. Avstå fra å danse.
5. Å være bevoktet i sin korrespondanse med kvinner i misjonsmarken.
6. Aldri å tale om sin kjærlighet til en kvinne, mens han er i misjonsmarken.
7. Å avstå fra å skrive om sin kjærlighet til en kvinne i misjonsmarken før efter seks måneder efter hans avløsning.

Det fremgår av disse regler, at en misjonær ikke er på en misjon i den hensikt å bli forelsket. Enhver alvørlig ung kvinne i kirken vil gjøre et forsøk før å hjelpe misjonæren til å holde reglene. Ved å gjøre dette, hjelper hun ham til å være et bedre redskap til å sprede evangeliet, og indirekte til å hjelpe til i utbredelsen av Guds rike blandt sine landsmenn.

Hvem skal en ung kvinne i kirken ekte?

Dette spørsmål stilles øfte i vor Norske Misjon, fordi antallet av kvinnelige medlemmer langt øverstiger antallet av mannlige medlemmer. Er det rådelig for en ung kvinne i kirken å ekte et ikke-medlem? Det er mange kirke-medlemmer, som råder imøt det. Men dette blir en persønlig meningssak, da der i kirken ikke finnes nøgen regel imot ekteskap med ikke-medlemmer. Der er sørget før en måte, ved hvilken en ung kvinne kan løse sine vanskligheter og usikkerhet på. Det er den fremgangsmåte, søm profeten Jøseph Smith brukte: »Dersøm nøgen av eder mangler visdøm, han bede derom til Gud, søm gir alle gjerne og bebreider ikke, øg det skal gies ham. Men la ham be i trø, uten å tvile.« (Jak. 1: 5). Hvis en ung kvinne er i tvil med hensyn til, øm hun skal ekte et ikke-medlem, vil det være best før henne å søke guddommelig veiledning, før hun tar dette viktige skritt. Hvis hun er alvørlig øg virkelig rede til å gjøre Herrens vilje hel-

lere enn sin egen, vil hun ikke lengere være i tvil, for hun vil føle, om den unge mann er en mann med godt hjærte, gode vaner, moralsk renhet og religiøs toleranse. Å ekte en man med dårlige vaner eller intollerant overfor hennes religiøse overbevisning kan resultere i megen ulykke og anger. Enskjønt det er sant, at en ugift kvinne ikke kan opfylle sin skapelses mål, heller ikke erfare livets største glede, må hun også huske, at det er noget, som er verre enn ikke å bli gift. Det er å bli ulykkelig gift. Det er av denne grunn, det er best å søke Herren i tro og bønn for å få inspirasjon, og så handle i overensstemmelse dermed.

Et råd til unge menn i kirken.

Den unge mann, som slutter sig til kirken, tilskynnes til å opholde den enkle moralstandard og ta til sig en god hustru, så snart som han blir voksen og færdig til å begynne livets arbeide. Det er ikke klokt for en ung mann å følge den herskende tendens å opsette ekteskapet. Et ønske om økonomisk sikkerhet er god, men ekteskapet skulle ikke opsettes for å sikre det. Det er klokere å gifte sig, for han vil føle sig mere beroliget, tilfreds og lykkelig og vil snarere lære å sette pris på manndommens plikter og ansvar.

Esteskapet er den tilstand, i hvilken voksne er bestemt til å leve. Den unge mann, som unødvendig opsetter ekteskapet, utsetter sig for fare og forsømmer å opfylle alle livets viktigste misjoner. Den gifte tilstand bringer ham sikkerhet mot synd, tilfredshet med livet og vekst i ansvar. President Joseph F. Merrill sier: »En klok ung mann vil ikke opsette ekteskapet lengere, enn det virkelig er nødvendig. Hans eget, samfundets og kirkens gode krever, at han ikke gjør det.«

Den kloke Siste Dages Hellige vil holde fast ved sin kirkes moral-standarder, for de er Guds love for hans velfærd.

M. H. Knudsen.

LOTTERI OG HENSIKTSMESSIG LIVSFØRSEL.

ER LOTTERI EN RIKTIG MÅTE Å SKAFFE PENGER TILVEIE PÅ?

Forleden dag, jeg snakket med prs. Knudsen, nevnte han, at det blandt kirkens medlemmer er et stadig økende krav om å få adgang til å avholde lotterier, for ad den vei å dekke de arbeidende foreningers løpende utgifter.

Senere sokte jeg å tenke over sporsmålet og sender på opfordring betraktningene videre til »Stjernen«s lesere.

For det første må det medgies, at det kan være meget besnærende å skaffe penger på en så lettvint måte som ved hjelp av utloddninger av forskjellige gjenstander. Men det er med dette spørsmål som med de fleste andre, at de må belyses i hele sitt omfang, før man kan ta standpunkt. Både pengelotteri og gavelotteri kan prinsipielt betraktes fra samme synsvinkel: Man søker derved å skaffe tilveje *meget mere* pengemidler, enn det gives vederlag for i gaver eller i penger.

Er nu dette et riktig prinsipp? Den omstendighet, at de fleste kirkesamfund og en rekke stater forbyr lotteri, skulde fraholde en fra å svare *ja*.

I det lange lop viser det sig nemlig å være en dårlig måte å tjene penger på. Og det av flere grunner.

De kan inndeles i en *økonomisk*, en *moralsk* og en *psykologisk* grunn.

I. Det er et fundamentalt økonomisk prinsipp, at det må være størst mulig harmoni mellem forbruk og tilforsel, og mellem varer (reele verdier) og penger (fiktive verdier). Samfundsøkonomisk sett betyr pengelotteri et *avgjort brudd* med dette prinsipp. I lotteriet er pengene nemlig *løsrevet* fra sin sammenheng med varene. I lengden vil det lede til okonomisk sammenbrudd, fordi det ikke finnes tilstrekkelig stor dekning til cirkulærende pengemasse.*) Dertil kommer, at lotteriets forrentning også oppebæres av jordbruk, av fiskeri og industri. Øket rentebyrde betyr flere skatter. Og lotteriet gir nok en pinn til et samfunds økonomiske likkiste.

I den enkeltes okonomi betyr pengelotteriet direkt og indirekte beskatning. Direkte ved deltagelse i lotteriet, indirekte også ved stadig stigende skatter til å forrente pengelotteriets fond.

II. Om de fleste ikke gjor sig klart, hvor farlig for eksistensen lotteriet er i okonomisk henseende, så er man gjerne mer opmerksom på dets *moralske* folger. Det forer til uriktige måter å få tak i penger på. Det medforer, at man taper sansen for den omstendighet, at pengene, som bare skal være *middlet*, blir *målet*. Resultatet blir mamondyrkelse og mangel på indre, sjelelige verdier. Lotterifarsotten kan lede til tyveri, til mord, til kynisme og brutalitet, til spekulasjonslyst ,kort sagt til en dårlig menneskelig livsholdning.

III. Dette peker på de *psykologiske* eller sjelelige folger: En forkjært måte å anvende sin energi på. Lotterimani er

*) En fare, som truer de fleste land.

like farlig for sinnet, som giftstoffene er det. Ikke livsutfoldelse men livsknebling blir resultatet. Disharmoni og splid står for harmoni og fred.

Men det var da især pengelotteriet. Man kan selvfølgelig spørre sig selv, om det ikke finnes en forskjell på pengelotteri og gavelotteri. Det siste fører jo ikke på langt nær til det førstes følger.

Dette mener jeg er prinsipiellt uriktig. Gavelotteri vil si, at det gies *mere* penger ut, enn man får gaver for. Derved appeleres det til spekulasjonstrangen med alle dens uheldige følger. Det er ikke sundt, at folk får noget uten å arbeide for det, fortjene det. Det leder regelrett til en chanseforventning, som ikke viser sig å være gavnlig. Ingen organisasjon vil i det lange løp være tjent med å få sine intekter på bekostning av den sjelelige harmoni.

Frithjof Fluge.

HVORFOR LEVER DU?

Tusinder af Mennesker aander, rører sig og lever. Derpaa forsvinder de fra Skuepladsen — og saa hører man ikke mere om dem. Hvorfor? De har ikke udført en eneste god Gerning. Ingen har af eller formedelst dem faaet noget godt. Ingen kan huske noget kærligt Ord eller Raad, som de har udtalt eller skrevet. Og saa forsvinder de bag de mørke Bjerge, ligesom Døgnfluen. Vil du leve og dø paa samme Maade?

Lev for noget! Udret noget og skriv dit Navn i Hjerterne paa alle de Mennesker, som du kommer i Berøring med, formedelst din Venlighed og Kærlighed og Barmhjertighed, og saa har du ikke levet forgæves!

DRAGENDE EN TREKKVOGN OVER SLETTENE.

»Hvordan vilde dere like å trekke en håndkjerre over sletterne?«

Ikke en omkring det munter leirbål den aften sa, at de vilde ha hatt den oplevelse.

»Vell, hundreder av Siste Dages Hellige gjorde det i tidligere tider for å komme til Saltsjødalen.«

»Hvad fikk dem til å gjøre det?« Det var mange fattige folk i Europa, som ønsket å samles til Zion, som ikke hadde

midler til å betale sin reise over havet til en amerikansk havn, og så med jernbane til den vestlige grense, og så skaffe de nodvendige trekkdyr til den lange reise over slettene og fjellene til Salt Lake City. Disse folk var ivrige efter å samles med de hellige i Det Nye Zion i Vest, og ingen prøvelser eller opofrelser var for hård for dem, bare de kunde gjore dette. Så blev det foreslått, at disse folk kunde gå tidligere fra Iowa City, jernbanens vestlige endestasjon, og gå over de resterende tusen mil til Salt Lake City trekkende deres små nødvendigheter på vogner.

»Og dette blev virkelig gjort. Vi vilde synes, det var en virkelig overlast å måtte gjøre denne reise med okser eller esler, og jeg har også hort mange personer knurre over det sene emigranttog, som gjør den samme reise. Men tenk bare på å gå hvert skritt av veien og dra en kjerre.«

»Min far og mor var en del av et slikt håndkjerrekompani i 1836. De kom fra Danmark og var ivrige efter å få samles til Zion. Deres kompani var organisert i Iowa City, og da de var færdige til å gå, hadde de 544 personer i kompaniet, med 58 håndkjerrer, tre vogner, ti esler og en ko. Koen døde, som jeg forstår, en eller to dager efter starten.

Kjerrene bestod av to hjul og en træaksel. Skjekerne var laget av hickori eller ek og omtrent fem fot lang med tverrstenger. En lett kasse hvilte på skjekerne over hjulene. Lasten, som denne kjærre kunde bære, var omtrent et hundrede pund. I almindelighet var det et stykke seilduk utstrakt på nogle lette buer, som dekket kassens innhold og vilde beskytte det for regn og solskinn; ved siden av godset var også spedbarnet, hvis det var noget i familjen, dette barn fikk kjore, for at moren kunde ha henderne fri og få hvile.

Og på denne måte gikk de, et stort selskap av mennesker. Til å begynne med var de lett om hjærtet og sang deres Zions sange, mes de trasket avsted. Jeg er redd, dere ikke vil forstå sangene, som disse danske folk sang, så jeg vil ikke forsøke å gjenta dem. Men en, som de engelske hellige sang, går omtrent slik:

»Og nogen skyver, andre drar,
Så lystelig, så lett og glad,
Mens vi vandrer freidig frem
Til vort nye Zions hjem.«

Men som de trasket dag efter dag over Nebraskas sandsletter, satte det hårde arbeide efter en tids forlop sine merker på dem, både i legemet og i ånden. Husk, disse mennesker var kommet fra Danmarks grønne enge og kjølige skygger, og det å måtte traske dag efter dag over de tørre

sletter, var en fryktelig forskjell. Jo lengere vest de gikk, jo lengere var de fra hjelp.

Deres skropelige vogner gikk ofte i stykker. Nogen blev kraftløse, deres last måtte losses av og legges på andre, som var sterkere. De måtte være meget omsorgsfulle med å finne leirplasser før natten, hvor det var vann. Flere ganger gikk de feil og måtte være over natten uten vann. Man kan tenke sig, hvad det vilde si efter å ha reist hele dagen i den varme sol. Så begynte deres matforråd å minke, og de måtte være tilfreds med mindre. Å krysse elvene var altid et vanskelig foretagende.

Det må erindres, at disse håndkjerrefolk ikke var utvalgte folk slik som det første pioneerkompani var, men de var av alle klasser og omtrent alle uvant til pioneerlivet. Det er således ikke å undres på, at mange av dem, eftersom reisen skred frem, og vanskelighetene blev mere alvorlige, bukket under for anstrengelserne, døde og blev begravet ved veien. Det store under er, at så mange av de, som krysset slettene med håndkjerre, gjorde turen i god behold. Jeg har ikke i nogen historie funnet noget i likhet med håndkjerrekompaniets reise med hensyn til seig utholdenhet.

Mormon-Battalionens marsj var ihærdig, men de var menn. I håndkjerrekompaniet var foruten menn, kvinner og barn, gamle og unge, sterke og svake.

Med tiden blev deres klær og sko utslitt, men de hadde intet å erstatte dem med. Snart var de et selskap pjaltede folk, med fillete lær- og seildukslapper til sko. Det var naturligvis vanskelig å gå på skoene, og endog med den mest omsorgsfulle lapping var de fleste av folkene barføt, før de nådde deres reises mål. Da var ikke klipper og torner ønskelig å treffe på.

Da kompaniet nærmet sig Wyoming fjellen, blev de møtt av vogner utsendt fra dalen med klær og proviant. Man kan tenke sig, med hvilken glede og takksigelse disse blev mottatt. Min fars kompani befant sig meget bedre enn nogen av de andre, særlig de som hadde startet for sent og blev angrepet av sne og kulde i Wyoming høiderne.

Hadde det ikke været for undsetningsekspedisjonene, som var utsendt fra Salt Lake City, vilde nogen av disse kompanier uten tvil ha omkommet.

En av de merkelige ting, min far bemerket og ofte omtalte, var det, at midt i alle lidelserne kunde de menneskelige vesener tilsist utholde mere enn eslene, som trakk vognene. Da kompaniet kom til den siste bratte bakke, var eslene så svake, at mennene måtte hjelpe til å trekke op vognene med rep.«

DØD, HVOR ER DIN BRODD?

Slekternes grav i jordens skjød
gjemmer saa mange minder.
Ofte, ja ofte den kolde død
bevirker, at taarerne rinder.
Skal aldrig de døde vi gjense mer,
og trykke de inn til vort hjærte?
Skal altid mod jorden vi bøies ned
i savn og adskillelsessmærte?

Nei! En hærlig morgen snart frembryter
— slekters haab — og slekters tro —
Høit da guddomsrøsten lyder
til enhver i gravens bo.
Grave aabnes, frem de kommer,
døde slekters store hær.
Da skal slekten faa erfare:
»Dødens makt ei hersker mer.«

Da skal atter slektskapsbaandet
bindes, og ei brytes mer.
Da skal atter de forenes,
som var, paa jord, hinanden kjær.
Fædre, mødre, slekt og venner,
alle de, som holdt Guds bud,
skal »den nye jord« faa eie
sammen med vor almakts Gud.

Gustav G. Risan,
Trondheims gren, Norge.

DEN DANSKE MISSION.

NY KIRKEBYGNING I ESBJERG.

Under et to Dages Ophold i Esbjerg af Missionspræsident Alma L. Petersen blev der den 11te og 12te Januar truffet Foranstaltninger til at paabegynde Opførelsen af en ny Kirkebygning i Esbjerg. Bygningen, som vil koste ca. 40.000 Kroner, bliver moderne indrettet i enhver Henseende med smukke Forsamlingslokaler, Klasseværelser, Døbefont, Kontor og Bolig for Missionærerne. Tegningen er udført af Kirkens Arkitekt i Utah og Bygningen opføres under Tilsyn af Arkitekt H. A. Christensen, Esbjerg. Den nye Kirke faar en særdeles

heldig Beliggenhed, idet den opfores i et af Esbjergs bedste Kvarterer, paa Hjørnet af Spangsberggade og Rolfsgade.

FORFLYTTELSER.

Præsident for Aalborg Distrikt Otto L. Jørgensen og Ældste A. Marinus Hansen er forflyttet fra Aalborg til København. Ældste Jens W. Olsen fra København til Aalborg, hvor han er beskikket til at præsidere over Aalborg Distrikt.

JULEKONCERT I AARHUS.

Juledag afholdt Sangkoret i Aarhus Gren en meget vellykket Koncert under Ledelse af Broder Thorvald Jensen med Søster Lilly Jensen som Organist. Kirken var festlig smykket med Gran og Lys. Korets Præsident, Hr. Erik Pedersen, havde gjort alt, hvad der kunde gøres, for at gøre Aftenen stemningsfuld og højtidelig. Foruden den ypperlige Præstation af Koret talte Broder Thorvald Jensen om »Julens Betydning«, og en særdeles smuk Prolog med Musikledsagelse blev udført af Broder Richard Nielsen.

Aage Pedersen, Grensskriver.

KONCERT I RANDERS.

Onsdag den 18de December afholdt Sangkoret i Randers Gren en vellykket Koncert til Fordel for den Kvindelige Hjælpeforenings Julevelgørenhed.

Programmet bestod af følgende: Fællessang. Bøn af Br. Julian Nielsen. Prolog af Søster Sigrid Simonsen. Koret: »Fra Himlens høje Hvælv«. Herreduet. Koret: »For dig vi komme«. Herresolo. Koret: »Langt, langt herfra«. Herresolo. Derefter en kort Tale af Br. Marius Paulsen. Koret: »Min Gud er mit Lys«. Herresolo. Koret: »O min Fader. du som troner«. Herrekvartet. Orgelsolo. Koret: »Kærlighed er Lysets Kilde« og »Solen er slukket«. Kor og Forsamling: »Stille Nat«. Slutningsbøn af Marius Paulsen. Der var 55 tilstede, hvoraf de 23 var Venner. *Anna Nielsen*, Sekretær.

DEN NORSKE MISJON.

DØDSFALL.

Oskar Heiren, 30 år gammel, avgikk ved døden den 30 des. 1935. Han var begravet på Oslos nordre gravlund den 4 jan. 1936. Han døde som en trofast og aktverdig medlem av kirken. Der var stor deltagelse av kirkens medlemmer.

Anna Josepha Blomkvist, 71 år gammel, var begravet på

Eikers gravlund, Drammen, den 12 jan. 1936. Hun døde, som hun levde, e trofast Siste Dages Hellige. Drammens sangkor tok del i begravelsen, mens pres. Knudsen gav talen. Hun efterlater en stor familje.

NYHETER AV INTERESSE.

Tobakk-Røkning. Hovedårsaken til mavesårer er tobakkrøkning før frokost, sier videnskapsmenn fra Tulane Universitet, U. S. A. Eksperimenter utført under ledelsen av Dr. Allou Ochsner, Dr. Mims Gage og Dr. Kiyoski Hosoi viser efter 5 års undersokelse, at heftig røkning av tobakk før frokost eller mellem måltider er meget farlig. Alkohol, krydderi og for meget kjøttspisning vil også forårsake mavesår. Kalkium, kulsurt salt er bedre enn natron for lægtning av disse sår, men best er å undgå de midler, som forårsaker sårene. — Science News Letter.

Elste Elbert D. Thomas, en av Utahs senatore og et medlem av kirkens sondagsskoles hovedkomitee, var en av fire fremragende amerikanere til å bli foræret en honnoreksamen ved Southern Californias Universitet. I 1910—12 presiderte han over det Japanske misjon.

Den Østlige States misjon, hovedkvarter i New York City, har git 1300 kringskasinger siden 1930. Noen var nylig avsluttet i Boston.

På den 3de april vil det bli 100 år siden Moses, Elias og Elias profeten besøkte jorden. Vi håper, at søskende vil bli beredt å hoitideligholde dagen.

Pres. Clark var på en snar tur til England den 1ste uke i januar. Han reiste tilbake til U. S. A. på den 8te.

MIN INNTRYKK AV JOSEPH SMITH.

Av *Philo Dibble.*

På en anledning, når profeten Joseph gav en preken om hosten 1833 i Kirtland, Ohio, var der mange ikke-medlemmer av kirken tilstede. En mann, mer bitter og skeptisk enn nogen av de andre, skrev ned en profeti, som profeten udtalte, for å vise, at han var en falsk profet. Profetien var: Firti dager skal ikke rinder hen til stjerne vil falle ned fra himmelen.

På den 39te dag efter profetens udtalelse var broder Joseph Hancock og en annen bror ut på jakt og mistet sin vei. De vandred omkring til det blev mork, og det første plads, de kom til, var ovennevnte ikke-troende manns hus. Han viste, hvem de var og frembragte hans skrivelse med den bemerkning, »hvad tenker du nu på Deres profet? Ni-og-tretti dager har gått forbi, og profetien er ikke endda opfyllt«. Så sa br. Bancock, der er en dag til, og dersom Joseph sa det, så vil stjernene falle inat, ti profetien vil bli opfyllt.

Broder Hancock var bekymret og stod på vakt, men den var den historiske natt, kjennt verden som »Den fallende stjèrners natt«.

Disse to menn var hos denne mann denne natt, ti de var alt forlangt borte fra hjemmet. Når stjernene begynnte å falde, så bankede de på vertens dor, så han skulde også kom ut å se synet, ti det, som han trodde kun ikke skje, var nu på ferde, og hans dommelse »falsk profet« var avgjort.

Hele himmelen var oplyst med de fallende meteorer. Mannens ansikt blev blekk, og han sa ikke et ord. Brodrene betraktet ham nok så noie for å se hans opforsel.

Fra den tid av sokte den utroende de helliges selskap. Han ofte bad barnene av Siste Dagers Hellige å holde ham selskap, og ennskjont han aldri annamet evangeliet, han bad Joseph og Hyrum til hans hus og var meget vennlige sinnet imot dem. Hans bitterhet forsvandt aldeles. — *M. H. K.*

Dr. Ales Hrdlicka fra Smithsonian Institut har fundet en Indianer-skall, som viser den fineste trepanering-kunst. Skallet var funnet på Kodiak Ø og er av en mann, som har antagelig blitt slått på hodet i en slagsmål. Såret var to tommer lang og en halv tomme bre og godt lægt. (Science News Letter 14 Des. 1935.)

Begynnte livet i det ukjennt fjernt universits rum?

Livets oprindelse er enda en gåte for videnskaps-menn. Det nu undersokes, om det hadde sin begynnelse ut i universits rum. Skriveren i Science News Letter spor: Er vi efterkommer av protozoic eller protophytic stamfedre, som kom hit på en moteorisk Mayflower? Darwin kom aldri frem et svar på livets gåte, hvor kommer vi fra? og ennskjont han blev en agnostikk, forandret han ikke den siste setning i hans bok *Origin of Species,* hvor han postulere folgende:

»som den blev dannet av en Skaper til nye former, eller til en«. Videnskapen har ikke funnet livets oprindelse enda.

Vitamin »A« er blitt funnet i oiets retina av Dr. George Wald fra Harvards Universitet. Den er virksom i synet og brukes op som andre næringsmidler. Den er årsaken, hvorfor Vitamin »A« må skaffes dagelig i kosten. Den findes rikeligen i ekte smor og medisin-tran.

Wisconsins videnskaps-menn påstår, at Englleske syke har aldeles forsvunnet iblandt barn, som bruker nysilt milk. I Chicagos folkeskoler, hvor disse prover var gjort, har denne frygtelige barnesykdom forsvunnet. Det er Vitamin »D«, som er ansvarlig for denne forbedring.

I Rylands bibliotek, Manchester, England, har de nylig opdaget noen blader av den elste papyrus av den nye testament, som eksisterer. Det er av Johannes evangeliet. Sir Frederick Kenyon sier, at det kan godt være den oprinnelige, skrevet av Johannes selv i 90 eller 95 A. D. Den omhandler Kristus foran Pilatus.

Indianernes kunst vil forsymke den store Boulder Dam nylig opfort på Colorado elv i U. S. A. Motivet og monstret vil komme fra Pueblo indianer, som bor i Arizona.

I Michigans universitet har de holdt eksperimenter med piker mellem 6 og 13 års aldern for 5 år. De piker, som forsyner sig med frukt, milk og grot til frokost, med grontsaker deriblandt den gronne blad, bare litt kjott til middags, og som bruker milk istedenfor te eller kaffe, viser bedre evner i skolen, har ingen råtne tenner, har bedre vekt og vekst og sjelden har en forkjolse. (Science News Letter.)

M. H. Knudsen

I disse vanskelige Tider, hvor saa mange Mennesker har det haardt, soger Lykken uden at finde den, tror jeg, at det bedste Raad, jeg kan give dem for at opnaa Lykken, er at holde Guds Befalinger. Det er let at huske, og om vi holder Guds Befalinger er vi sikre paa Fremgang. —

George Albert Smith.

ELSK DIN NÆSTE!

Du skal elske din Næste — ham elske i Nød,
Naar du ser, der er Trang for det daglige Brød.

Du skal elske ham ogsaa i dybeste Fald;
Husk paa, at du fik et guddommeligt Kald.

Du skal elske ham, Ven, i hans bitreste Sorg,
Du skal lede hans Blik mod den frelsende Borg.

Du skal elske — dog ej paa Blødagtigheds Vis,
sig ham klart, der er Frelse; men ogsaa Forlis.

Du skal elske ham, Broder; men elske i Dag,
Thi hvem ved, om i Morgen det gavner hans Sag.

Du skal elske ham, helst som en dyrebar Skat,
Der kan være fortabt, hvis du venter til Nat.

Forfatteren ukendt.

INDHOLD:

Værer derfor fuldkomne ... 41
Sorg og Prøvelser 44
Jøderne blive Kristne i Tusindvis 47
Redaktionelt 51
Lotteri og hensiktsmessig livsførsel 54
Hvorfor lever du? 56
Dragende en trekkvogn over slettene 56
Død, hvor er din brodd? ... 59
Den danske Mission 59
Den norske Misjon 60
Min inntrykk av Joseph Smith 61
Nyheter av interesse 61
Elsk din Næste! 64

Udgivet af den danske og norske Mission.

Ansvarshavende Redaktør:
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.

Medredaktør: HANS MIKKELSEN,
Priorvej 12, København F.

Trykt hos F. E. Bording A/S